

[Kai Moltke.]

igennem ikke alene i ægteskabslovgivningen, men også i den almindelige lovgivning om de konsekvenser, som et sådant varigt samliv har. Det ville jo ikke være nogen skade til, at behandlingen for domstolene f. eks. var temmelig ensartet, hvad forpligtelserne angår.

Så til spørgsmålene om skilsmisse. Jeg tror, det rigtige vil være her at sige, at det både er tilladeligt og ønskeligt med skilsmisse med den kortest mulige frist i tilfælde af, at begge parter er enige om det, og at hovedproblemet er at træffe en for børnene tilfredsstillende ordning, som meget vel kan foreskrives på andre felter end netop det, vi her taler om.

Med hensyn til, hvem der skal have forældreretten, vil jeg da rigtignok også sige, at det må først og fremmest afhænge af barnets tarv. Det synspunkt støtter jeg fuldt ud. Hvis man skulle finde på at bevare, at børn under 2 år skal blive hos moderen, må det i alle tilfælde kun være for en kortere frist, hvorefter sagen må kunne tages op, for forholdene kunne jo vise, at en sådan afgørelse var helt uforsvarlig, netop hvor det drejede sig om hensynet til børnene.

Hvad myndighedsalderen angår, er jeg fuldstændig indforstået med, at i en periode, som kæmper for lighed mellem kønnene, kønnenes lighed for loven, er det ganske tåbeligt at opretholde en forskellig aldersbetingelse med hensyn til ægteskabsindgåelse for mænd og kvinder, og jeg tror, at et sådant relikvium skal man hurtigst muligt se at få skilt sig af med ved at indføre en fælles ægteskabsalder.

Endelig vil jeg sige, at selv om det er et fremskridt, at man nu nedsætter ægteskabsalderen for mændene til 20 år, så er jeg også tilhænger af den teori, at man måske skulle se på, hvor tidligt de unge efterhånden indtræder i produktionen med fortjeneste som ligeberettigede borgere på andre områder, og at en 18 års alder for giftermål rimeligvis vil være at foretrække.

Men som sagt, jeg beklager, at vi ikke har fået den helt store debat, ikke har fået det helt store røre i befolkningen. Fordi alternativerne så at sige kom på tærsklen til lovens revision, har der næppe været mere end nogle få ugers debat om disse

ting. Af samme grund skal jeg spare resten af min stillingtagen vedrørende ægteskabslovgivningen til debatten i morgen og henstille, at udvalget optræder ud fra de mest saglige og ud fra de mest kritiske hensyn og først og fremmest ud fra det hensyn: hvordan ser vort samfund ud i dag med de mange forskydninger, som har fundet sted, siden man sidste gang behandlede ægteskabslov?

Justitsministeren (Thestrup): Ja, selv om ikke samtlige ordførere har givet tilslutning til de fremsatte forslag, mener jeg alligevel, at jeg kan takke for de tilsagn, der fra alle sider er kommet om en velvillig og saglig behandling af dette overordentlig vigtige spørgsmål. Der vil jo under udvalgsbehandlingen blive lejlighed til at tale om de enkelte problemer, der er draget frem her, og jeg skal derfor nøjes med at tage nogle få af de ting, der er sagt her, op, idet jeg regner med, som jeg vist allerede sagde ved første behandling i sidste samling, at der bliver en lang og grundig udvalgsbehandling.

Hr. K. Axel Nielsen nævnte de faste samlivsforhold og nævnte, at det sikkert ville være det rigtige at træffe bestemmelserne om disse i de enkelte love, hvor det kommer til at spille en rolle, f. eks. huslejeloven vedrørende lejlighed og forsørgelseslovgivningen vedrørende de spørgsmål, det dér drejer sig om. Det er jeg ganske enig med det ærede medlem i; også jeg synes, det er den rigtige måde at løse det på. Jeg er også ganske klar over, at det er rimeligt og naturligt at behandle disse spørgsmål, og jeg mener ikke, vi kan lade være med at komme ind på disse spørgsmål.

Det ærede medlem rejste et direkte spørgsmål, nemlig om moderen til et barn uden for ægteskab burde kunne bortadoptere det uden faderens samtykke. Det er et spørgsmål, som jeg gerne vil overveje. Det er jo sådan i dag i de normale tilfælde, hvor moderen har forældremyndigheden, at der til bortadoption kræves samtykke fra hende og en erklæring fra faderen. Men det er, som det ærede medlem jo ved, også sådan, at man giver adoptionsbevillingen, når det drejer sig om små børn, næsten undtagelsesfrit, selv om faderen modsætter sig adoptionen, og selv om han også anfører, at han